

достатъчно кръвъ по жилитѣ, при замръзването то изгубвало своята еластичностъ и не могло да се свива и разпуска достатъчно силно и бързо. Сжщо както става съ прѣститѣ на ржцетѣ у човѣка, когато тѣ измръзнатъ.

Отъ тѣзи опити се разбрало, че кучетата не умиратъ, когато ги изстудяватъ, а когато ги затоплятъ, за да ги съживятъ, защото сърдцето не се съживява еднакво съ другитѣ органи, а много по-слабо и по-бавно отъ тѣхъ.

Другъ руски ученъ намѣрилъ начинъ да засили движението на кръвта, безъ да пресилва сърдцето и до неговото възстановяване да праща достатъчно кръвъ къмъ жилитѣ на кучето.

Той изстудилъ едно куче до 5° надъ нулата. Когато дошло време да затопля кучето, учениятъ си послужилъ съ уредъ за изкуствено кръвообращение. Този уредъ е особенъ инжекторъ, който засилва движението на кръвта въ тѣлото и запълня слабата дейностъ на бавно съживяващото се сърдце, като го оставя да се затопля постепенно. Когато температурата се покачила на 35°, сърдцето на кучето работило добре и то останало живо.

Въ 1934 година рускиятъ професоръ Каптеревъ правилъ научни изследвания въ студения северенъ край на Русия, гдето земята е вѣчно замръзнала и отъ много хиляди години не познава размръзване, освенъ въ найгорния си пластъ, който е изложенъ на слънчевитѣ лъчи. Единъ день сондата, съ която вадили отъ земята материали за изучване различнитѣ земни пластове, при 5 м. дълбочина се натъкнала на замръзналъ торфъ. Извадения торфъ полѣли съ дестилирана вода, а следъ това го сложили подъ стъкленъ калпакъ. Следъ нѣколко дни водата позеленѣла: въ нея се появили водорасли. Следъ единъ месецъ въ нея почнали да сноватъ мустаккраки рачета, излюпени отъ яйца, които, споредъ проф. Каптеревъ, се намирали въ замръзналия торфъ